

Да, драги босяко, в българската политическа и обществена гора има толкова много дървета, а толкова хора мръзнат! С такива печални мисли човек не може много да продължава разходката си и затова аз се връщам, минавам край дома на г-н Гешов, който вероятно сънува златни сънища, и продължавам назад...

Студено! Студено! Сякаш северният полюс се е свлякъл в сърцето на София, за да може президентът да троши ледове, без да пътува зад граница...

В руската черква свети нощно бдение! Старите хиени се молят за „руския народ“. Ех, някой ден най-сетне господ ще ги послуша и ще им даде царство — царство небесно, разбира се!...

По тротоара подскача мършав пес, души снега и скимти. От време-навреме той възпира пред някоя врата, изказва кучешките си възмущения от порядките на тоя строй и припва пак... („Снежна нощ“).

Тук всеки ред, всяко наблюдение е пронизано от жива, весела, правдива сатирична оценка, наситена с дълбок политически смисъл.

Творчеството на Смирненски носи белезите на ярка индивидуалност. То е обаче социалистическо, реалистическо творчество, тъй като неговият принцип е жизнената правда и новата — неподозирана в класическата ни литература социалистическа оценка на явленията, разбрани в техния конкретен исторически смисъл.

Тук обаче се налага една съществена теоретическа проблема. В някои статии у нас и в Съветския съюз, в които се изтъква новаторският характер на социалистическия реализъм, неправилно той се откъсва като с нож от реализма, който го предшества. В своя труд „Икономически проблеми на социализма в СССР“ Сталин посочи, че отделните обществени формации имат освен своя особеност, освен свои специфични закономерности, но и общи черти, общи закони. „Следователно общественото производство — казва Сталин — има две страни, които, въпреки че са неразривно свързани една с друга, отразяват все пак два реда различни отношения: отношения на хората към природата (производителни сили) и отношения на хората един към друг“ (производствени отношения). Тази закономерност — според Сталин — важи при всички обществени строеве, при всяка форма на обществен живот. „Само наличието на двете страни на производството — продължава той — ни дава обществено производство, все едно дали става дума за социалистически строй, или за други обществени формации“ (стр. 52). Същата закономерност откриваме и при изкуството. Социалистическият реализъм е нов тип художествено познание. Новаторският му характер се изразява чрез комунистическата партийност, която оживотворява всички естетически звена. В гносеологическата същност на художественото познание са се появили нови качества, които зависят от идейността на писателя, от характера на жизнения материал. Но между социалистическия реализъм и предшестващия го революционно-демократически, критически реализъм съществуват и общи черти. Приемствеността се проявява на първо място в правдивостта на ху-